

Akomodacja - metody diagnostyki i terapii

W dzisiejszych czasach układ wzrokowy człowieka obciążony jest w większym stopniu niż jeszcze kilkanaście lat temu. Powszechny dostęp do urządzeń elektronicznych, intensywne prace z komputerem czy nauka wymuszają istotny wysiłek akomodacyjno-wergencyjny, mogący prowadzić do pojawienia się zaburzeń widzenia – w tym dysfunkcji akomodacji. Co więcej, dysfunkcje te mogą być powodowane również przez choroby narządu wzroku, choroby ogólne (w tym układu nerwowego), urazy głowy, czy przyjmowane substancje (m.in. środki farmakologiczne, używki).

Zaburzenia akomodacji mogą wpływać m.in. na zdolności czytania, nauki, pracy, a także wyniki sportowe czy problemy z koncentracją. Najczęstsze objawy dysfunkcji akomodacji obejmują nie tylko niewyraźne widzenie przy obserwacji przedmiotów z bliska i/lub z daleka, ale także bóle oczu, bóle głowy, podwójne widzenie, pieczenie, swędzenie czy łzawienie oczu. Akomodacja jest procesem złożonym, a mechanizm jej działania zależy od bardzo wielu czynników. Właściwa ocena stanu akomodacji jest zatem konieczna do prawidłowej diagnostyki układu wzrokowego. Co więcej, wdrożenie właściwego postępowania w przypadku zaburzeń akomodacji (w postaci odpowiedniej korekcji optycznej, terapii widzenia czy leczenia farmakologicznego) umożliwi zredukowanie negatywnych symptomów dotyczących zarówno jakości widzenia, jak i wydajności pracy wzrokowej.

dr Monika Czaińska

Doktor nauk fizycznych w zakresie biofizyki, starszy wykładowca, optometrysta, optyk okularowy. Od wielu lat związana z Wydziałem Fizyki dzięki prowadzonej działalności naukowej oraz dydaktycznej. Aktywnie uczestniczyła w kilkudziesięciu konferencjach ogólnopolskich, a także międzynarodowych jako prelegent, wielokrotnie prezentując wyniki badań naukowych (m.in. we Włoszech, Niemczech, czy na Cyprze). Autorka licznych publikacji naukowych. Szkoleniowiec oraz wykładowca w ramach wielu programów realizowanych przez UAM. Zawodowo oraz naukowo związana z zaburzeniami widzenia obuocznego. Obecnie zatrudniona na Wydziale Fizyki UAM, a także w Poradni Leczenia Zeza oraz Poradni Okulistycznej Dziecięcej Szpitala Klinicznego Przemieniania Pańskiego Uniwersytetu

Medycznego im. Karola Marcinkowskiego przy ul. Długiej w Poznaniu. Współzałożycielka Fundacji wspierającej diagnostykę i rehabilitację optometryczną i neuroterapię w Poznaniu. Prowadzi indywidualną praktykę optometryczną w ramach działalności Specjalistycznych Gabinetów Terapeutycznych, których jest współtwórcą.